

★ המגיד רצה לתת דוגמה לחייליו

★ לפתע - מחוך הביקתה - ניחכה האש

סטמפלה יכול היה להישאר בחיים. הוא יכול היה, פשוט, לא לצאת עם היחידה שרדפה אחרי החבלנים, ביום המישי שעבר, בשטח המבוחר שמדרום לעמק בית-שאן. סוף-סוף, אין מפקד-גדוד חייב לצאת לכל מירוף שמבצעת אחת מיחידותיו.

הוא יכול היה גם להיות זהיר מאוד, להימנע מלחשוף את עצמו לאש האוייב. בשביל כך לא היה צורך להיות מוגילב, חלילה, או למעול במסורת של „אחרי!” מספיק היה אילו אמר לאנשיו להישאר רתוקים לקרקע, רחוק מן המקום בו התבצרה חוליית החבלנים, ולהזמין סיוע. אבל סגן-אלוף משה פלס - שגם אחרון הטירונים בגדודו קרא לו בשם שהודבק לו ב-17 שנות שירותו בצבא „סטמפלה” - ידע כי בפעולה מסוימת זו רובצת עליו אחריות בלתי-רגילה. היתה זו פעולתם הקרבית הראשונה של אנשי אותה יחידה. התנהגותו של המפקד בפעולה כזאת מטביעה את חותמה על הלוחמים הירוקים למשך כל שירותם הצבאי. המגיד בן ה-35 רצה שהחותם הזה יהיה חזק ככל האפשר.

★ ★ ★

של חוליית חבלנים, שחצתה את הירדן בסביבות אוס-צ'ון ונעה מערבה, לכיוון הקו הירוק. בניזורה החמה ביותר של המלחמה הזעירה: עמק בית-שאן. המאחרים היו אנשי יחידת הצנחנים, מי

גדודו של סטמפלה. למולה של היחידה, נועד מירוף זה להיות אחד המפרכים והמסוכני נים שהיו עד כה ליחידות צה"ל. האוייב הראשון בו נתקלו הצנחנים הי צעירים היה השרב הכבד. החום התקרר ל-40 מעלות, והשמש המסנוורת הייתה בסלעים ובאדמת-הטרשים.

צעדו החיילים, נשקם דרוך.

המגיד בטור המתקדם. כאשר הגיעו הצנחנים לרגלי הגיבעה האחרונה, היו כולם סחוטים. סטמפלה - שבחיו הפרטיים היה נוח-לבריות וטוב-לב - היה נוקשה בכל הנוגע למאמץ בשדה. מאמץ של עצמו ו של פיקודיו. הוא נתן פקודה לכתר את הגיבעה ולהסתער לעבר הביקתה שבראשה.

★ ★ ★

הם הגיעו למרחק עשרים מטרים מן הביקתה. קולות שבקעו מתוכה העידו שאכן חבלנים. תחושת ההצלחה המוקדמת הזאת, והידיעה כי עוד מאמץ אחרון אחד והמסע הנורא יבוא לקיצו, דירבנו את החיילים קדימה, בקומה שפופה.

דלת הביקתה נפתחה. גבר מוזיין ברובה סער קפץ החוצה. לפני שאפשר היה לקבוע אם סתם יצא לתצפית, או התכוון לדלג על מקום-מחבוא - נורו כמה צרורות, והוא נפל הרוג.

באותו רגע ממש נפתחה אש-תופת לעבר הצנחנים. חבריו של הי חבלן, שתפסו עמדות חיטוי בתוך הביקתה, הבינו שנלכדו בסה. הם החליטו למכור את חייהם ביוקר.

ההורים השכולים מבכים את הלוחמים

רעים ביננו

והמדיניות

עשתה את שלה. החיילים הירוקים, שהפכו בן-רגע ללוחמים למדי-אש, הסתערו לעבר הביקתה.

החבלנים - שמדי-הקרב שלהם העידו עליהם כי השתייכו ליחידה מאומנת היטב - ניצלו את רגעי-ההיסוס וחמקו מן הביקתה אל אל הוואי והמערות הסמוכים. כמה מהם הספיקו להתרחק מן המקום, לפני שהשיגה אותם תנופת המירוף המתודש.

היה סמל סעיד אל-היב ראשון בעקבותיהם. החבלנים התרחקו בדילוגי-קרב, וסעיד אחריהם. באחד הזינוקים פגעה בו יריית-צלף - בדיוק בראש. הוא צנח מת.

העייפות שהעיקה על הצנחנים נעלמה. חושיהם שוב התחדדו, וצרורותיהם קלעו למטרה: שני חבלנים נוספים נורו תוך כדי ריצה. שניים אחרים, שהסתתרו במערה וסירבו להיכנע, נהרגו כאשר חבלני הי יחידה פוצצו את המערה כולה.

כאשר נאספו הפצועים ונערך מאזן האבוי דות הסתבר כי נוסף למגיד ולסעיד, נפלו גם הסמגיד רבי-סון דורון מנור, רבי-ס עזרא אשר, והטוראים שמאי שייביץ ו עודד סגל. בבית הקברות הצבאי של תל-אביב נכרו שלושה קברים זה לצד זה: של המגיד, של סגנו ושל הטוראי שייביץ.

אחד שעבר את כל פעולות התגמול והי מלחמה של הצנחנים, אחד שהכיר רק את קרבות ששת-הימים, ואחד שזה היה הקרב הראשון והאחרון שלו.

במטה הראשון נפגע המגיד. הוא התגלגל במידרון, עד שמצא מחסה מאחורי סלע בולט. הקשר זחל אליו. אבל לפני שיכול היה לשאול אותו מה קרה לו, הודיע סטמפלה: „אני בסדר. אני ממשיך לפקוד!” כל עברו הקרבי אמר לו, כי מעשהו הבא יכריע את גורל הקרב. הוא היה מוכרח להוכיח לחייליו, כי אין להירתע ממשח-האש הרצחני. הוא התרומם מאחורי המחסה שלו, כדי להמשיך בהסתערות. רימון התסוצץ לידו. רסיסים פגעו בו - והוא נפל מת.

★ ★ ★

תנופת ההסתערות נבלמה במטה הי ראשון. החבלנים, שלא רצו להרים את ראשיהם מבעד לאדן החלון, השליכו עשרות רימונים לעבר החיילים המסתערים. הרסיסים עשו שמות. מכל עבר נשמעה הי קריאה הנוראה של כל שדה-קרב: „חו ב' ש'!” הצנחנים, שיחד עם תורת להימה ינקו גם את העיקרון של הגשת עזרה לפצועים, החלו מחפשים את חבריהם הנפגעים, גוררים אותם למחסה, ומנסים לחבוש את פצועיהם. דווקא ברגעים אלה התרבה מספר הנפגעים מרסיסי המתפוצצים.

ברגע זה בדיוק קם סטמפלה מאחורי הי סלע שלו, כדי לצאת לחייליו מה עליהם לעשות. הוא לא הספיק לקרוא „אחרי!” ו אילו לא להורות להם בתנועה ללכת קדימה. אבל עצם הזדקפותו, תחת אש התופת,

המפקד: סגן-אלוף משה פלס (סטמפל)